

каква благодать; напременена съ съкаква красота? нагыздена отъ сичкыты на свѣта худости? Кога е таа, кога въ сваттыты си съвѣты има постоанството на земаа? въ дѣвството, чистотата на водата? въ сърдцето, тишината на въздуха? въ непорочната пактъ, легкостъ-та на огньтъ? „Ктò сѣа проницающаа?“ Кога е таа, кога има благочестивото расположение на Ангелыты? величіето на Архангелыты? пречестното на началата? покорность-та на Престоалыты? повелително-то на властиты? крѣпость-та на силыты? познанието на Херувимыты? любовь-та на Серафимыты? и сичкыты дарованіа на Свѣта Троица? И сега кога е таа, кога е едно многосложно събраніе отъ сичкыты добродѣтели, и едно чудно оглавление на сичкыты благодати? „Ктò сѣа проницающаа аки ѿтро?“

О величіа Дѣвины, които направатъ нѣмъ съкой языкъ? о лавиринти, въ които сѣа изгѣва съкой умъ! о славы, въ гажвината на които сѣа изгѣва челоуѣческото помышленіе! Ако прочее и Духъ Свѣтый сѣа чуди, о Дѣво, като гледа твоиты величіа, и сѣа удивлава, то какво ще мож да направя азъ недченніатъ, и неискъснѣатъ? „Вѣтѣа многовѣщаннаа ѣкѡ рѣкѡ безгласнаа видимаа ѡ тебѣ Богородице;“ (1) Ный гледамы най-краснорѣчивыты ритори да си затваратъ устаа, и да оставатъ като рыбыты безгласны въ похвалыты ти; за тоа какво бы направилъ моатъ смиренъ языкъ? който ты доврѣ познавашъ (и какъ-то предрѣкоухъ), матеродѣвственна Отроковице, по причина на моата естественна немощъ не смѣх сѣа упражнилъ много време въ таквызи упражненіа; а тѣй малко слово, което сега въ твоа похвала съчиниухъ, съчиниухъ го въ знакъ на послѣшливо благоговѣніе къмъ тебе, и покорно послѣшаніе къмъ тыа благородны градоначалници, които ми заповѣдаухъ. Изъ ты, ако бы съ твоата чудесна сила, кога вынагы исцѣлава немощныты, ако бы да ми просвѣтишь помраченіатъ умъ, чрезъ нѣкоа повчителна зраа, тогазы на истина: „Припный ѣзыкъкъ мой гортѣни моему, аще не поманѣ тебѣ.“ Имало единъ старъ обычай междѡ Египтанеты, кога изгрѣвало слзницето на истокъ, та, кога не можали да го похвалятъ съ словеса, тѣ мѡ сѣа покланѣли мзлчешкомъ; тѣй ще направя и азъ сега, кога сѣа раждашь избрана като слзницето; зацоа и чрезъ безмѣрната свѣтина на твоиты благодати замрежвашъ очиты на ѿ-

[1] Акаѣсть Богород.